

“РУКОПАШНИЙ БІЙ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ”

Рукопашний бій являє собою основу бойової діяльності поліцейських та військовослужбовців, як на території України, так і в інших країнах світу. Даний вид спорту представляє собою не лише чудовий засіб для підвищення фізичної підготовки, а й як незамінний засіб зміцнення їх психологічного стану, виховання в них впевненості, стійкості, сміливості до стресових ситуацій.

Метою цього дослідження є аналіз та вивчення основних систем рукопашної підготовки військовослужбовців та поліцейських до виконання своїх обов'язків у зарубіжних країнах.

У таких країнах, як Англія, Франція, Германия та США - вивчення рукопашного бою є самостійним розділом фізичної підготовки, на який виокремлюється певний час. У кожній країні навчання мистецтву цього бою має свої особливості, через те, що кожний має свій певний досвід та традиції, виходячи з цього і будується особлива система підготовки і комплектування військ. Найбільш розвинена система навчання рукопашного бою існує в армії і морській піхоті США. До другої світової війни в американських арміях навчання рукопашного бою не мало систематичного характеру. Командири частин та підрозділів впроваджували ці зайняття лише за власною ініціативою. Але, вже після початку війни, всі почали розуміти важливість фізичною підготовки та впровадили достатньо сил задля того, щоб навчити військовослужбовців основам рукопашного бою. На підставі змісту комітету були прийняті відповідні рішення і видані керівні документи, що регламентували зміст і організацію навчання цьому мистецтву, наприклад: польовий статут армії США FM 21-150. Окрім статуту, було видано багато посібників і методичних вказівок для керівників занять, з них це “Енциклопедія рукопашного бою”, “Холодна сталь” [1].

На сьогодні, головним документом з підготовки військових та поліцейських до рукопашного бою в армії США є польовий статут FM 21-150. В ньому передбачено навчання, засновано на інстинктивних методах, розроблених професором Іллінойського університету А. Сейдлером. “Інстинктивний метод” ґрунтується на тому, що при боротьбі блокується свідомість людини і вона починає діяти лише за своїми інстинктами агресивності та самозбереження. Саме тому, прийоми рукопашного бою повинні розроблятися на підсвідомості, тобто вже бути інстинктом.

Методика навчання полягає у багаторазовому повторенні прийомів у зростаючому темпі. Також, головною з вимог підбору прийомів є їх простота: вони не повинні містити більше 2-3 елементів [2].

Навчання рукопашного бою розподіляється на три етапи і включає себе три курси: основний, підвищений та спеціальний.

Основний курс вивчається в період початкової підготовки.

Підвищений курс проводиться в період індивідуального навчання.

Спеціальний курс призначений для диверсійно-розвідувальних підрозділів. На проходження кожного курсу відводиться 8-10 годин, а для закріплення результату передбачаються тридцяти хвилинні тренування 2-3 рази на тиждень [3].

Найефективнішою формою оцінки засвоєння рукопашного бою були і є проведення змагань. Під час перевірки військовослужбовців визначається п'ять прийомів, що входили до програми навчання. Вправи та прийоми для перевірки знань вибираються тим, хто буде їх перевіряти [4].

Таким чином, вивчення системи підготовки військовослужбовців зарубіжних країн до рукопашного бою дозволяє нам визначити тенденцію розвитку цього виду бойових мистецтв, що потрібно прийняти до уваги з метою подальшого вдосконалення підготовки українських військовослужбовців та поліцейських.

Використана література:

1. Наставление по физической подготовке в СА и ВМФ (НФП-87). – М.: Военное издательство, 1987.

2. Фізична підготовка в Повітряних Силах Збройних Сил України / О.М. Ольховий, П.В. Панченко, О.Г. Піддубний, В.М. Білуха, М.В. Корчагін, А.І. Маракушин, Г.В. Новодербожкін. – Х.: ХУПС, 2006. – 260 с.

3. Дорофеев В.А. Система проверки и оценки физической подготовки вооруженных сил стран НАТО / В.А. Дорофеев, А.А. Нестеров. – Ленинград: ВИФК, 1990. – 54 с.

4. Попов Ф.И. Организация и проведение состязаний по рукопашному бою среди военнослужащих / Ф.И. Попов, И.И. Варжеленко, А.А. Горелов //Здоровьесберегающие технологии в ВУЗах. V международ. научн. конф. – Белгород, 2009. – С. 35-39.